

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Nyár esti áhítat, 2026. augusztus 6. Lk 9:28-29

Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!

Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm,
akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat.

De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet.

Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz.

Nincs senkim rajtad kívül a mennyben,
a földön sem gyönyörködöm másban.

Ha elenyésszik is testem és szívem,
szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen volt kezdetben, most és mindenkor és mindörökkön örökké. Ámen.

Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!

Imádkozzunk!

Jó, hogy itt lehetünk, Uram. Együtt. Veled.

Csend van – kívül és belül. Mert itt vagy velünk. Nem is kívánok mást, csak ezt: mindig biztosan tudjam, higgyem és valljam, hogy te vagy Atyám, hűséges Istenem. Te vagy az élet. S ha elenyésszik is testem és szívem, szívemnek kösziklája te maradsz, Istenem, örökké. Ámen.

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Jézus halálát jelentette be tanítványainak. És a történet – amiből gyakran Jézus arcának ragyogását, mennyei dicsőségét szoktuk kiemelni – Lukács evangéliumában egész különleges jelleget kap azáltal, hogy a hegyen megjelenő két férfi – Mózes és Illés – Jézus haláláról beszél vele.

Igen, ez a történet a szenvedéstörténet előképe, előszele abban is, hogy tanítványai szinte eltűnnek Jézus mellől. A bejelentés még a tizenkettőnek szólt, aztán a hegyre már csak hármat vitt fel Jézus: Pétert, Jánost és Jakabot. És voltaképpen ők is elaludtak, majd ahogy a Gecsemáné kertben is elalszanak. Jézus egyedül van.

Pontosabban kettesben Istennel. Kettesben Istennel. Három megfigyelést szeretnék megosztani.

Először is azt, hogy az Úr Jézus nincs egyedül. Vele van az Atya. És mert Jézushoz tartozunk, soha nem vagyunk egyedül. Velünk van az Atya. Jézusért mi sem vagyunk soha elhagyottak. Lehet, hogy úgy érezzük. Sőt, fogjuk is úgy érezni magunkat. Éppen akkor, amikor legmélyebb lelki dolgunkat hozzuk felszínre. Ahogyan Jézus megosztotta tanítványaival szenvedéseinek gondolatát. Beszélgethetünk időjárásról, a kormányzatról, a tegnapi tüzesetről. Sok bölcs gondolatot mondhatunk a szabad akaratról, a gyermeknevelésről – fognak ránk figyelni, lesznek mindig körülöttünk. De amikor legmélyebb énünket hozzuk felszínre, akkor magányosnak érezzük magunkat. „Egyedül voltam én sokáig, majd eljöttek hozzám sokan, magad vagy, mondták, bár velük voltam volna én boldogan” – írta József Attila. Ismerte a magányt – boldogok vagyunk, hogy ismerjük Jézust, akivel mindenkor az Atya közösségében vagyunk. Bátran megoszthatjuk magunkat, hitünket, mert az Atya mindig velünk van.

A másik gondolat, amit meg szeretnék osztani, hogy Isten van Jézussal. Ővele van kettesben. Az élő Istennel. Istennel, aki az élet. Keveset mondok azzal, hogy Jézus Istennel volt. Popper Péter mesélte el egyszer, hogy nagyot csalódott az apjában, aki mindig azt mondta: ne félj, míg engem látsz. Mert jött idő, amikor félni kellett akkor is, amikor látta az apját. Jézus az élő, életadó, a Mindenható Istennel volt kettesben. S amikor imádkozunk Jézussal együtt, akkor mi is ővele, a Mindenhatóval, a Teljességgel, az Éltetővel találkozunk.

S ebből következik a harmadik gondolat: Imádkozás közben az arca elváltozott... Mennyire meglátszódom Jézuson az Atyával való közössége. Nem Jézusért, hanem a tanítványokért. Talán Jézus észre sem vette, hogy mennyire meglátszik rajta, hogy nemcsak együtt van az Atyával, kettesben Istennel, hanem eggyé vált Istennel. Talán Jézus maga észre sem vette, csak a tanítványok látták ezt a dicsőséget. Pilinszky írja: *Valójában két szó, mit ismerek. Bűn és imádság két szavát. Az egyik hozzám tartozik, a másik elhelyezhetetlen.* Az imádság elhelyezhetetlen. Nem én imádkozom – hanem közösségem van az Atyával, az élettel, az életadóval. Az imádság elhelyezhetetlen. Én mondom, de az Atya jelenléte változtat át engem. S bizony, nem fog ruhám fényesen ragyogni – de talán a szemem igen. Vagy ha az is homályos marad, mégis elvitathatatlan, hogy az Atya beleültette magát a létembe. S bátran indulhatok tovább – akár úttalan utakon is. Ámen.